

Arrest

nr. 95 273 van 17 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 januari 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 6 januari 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 februari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 april 2012.

1.3. Op 7 mei 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U zou een soennitische moslim zijn afkomstig van Mosul. U zou tot het derde jaar naar de lagere school zijn gegaan. Nadien bleef u twee jaar thuis. Op uw elf of twaalf jaar begon u te werken voor uw buurman. U onderhield zijn electriciteitsgenerator. Uw vader zou in Irak een klerenwinkel hebben gehad. Pas toen u in België aankwam, zou u hebben vernomen dat hij een alcoholwinkel had en geen klerenwinkel. Midden oktober 2011 zou uw vader, voor twee weken, naar Turkije zijn vertrokken. Vier dagen na zijn vertrek, kwam er een kale man aanbellen bij u thuis. Die man vroeg naar uw vader. Toen u zei dat uw vader gedurende twee weken op reis was, vertrok hij. Drie of vier dagen later kwam diezelfde man nogmaals naar uw vader vragen. U was op dat moment niet thuis. Hij zou hebben gezegd dat hij u zou doden als uw vader niet terugkwam. U vermoedt dat deze persoon betrokken is bij de groepering 'Dawlaat al Islamiya'.

U zou Irak hebben verlaten twintig dagen voor uw aankomst in België op 4 januari 2012, dus rond 15 december 2011. U stak met uw eigen paspoort de grens over naar Turkije. Vanaf Turkije zou u verder illegaal naar België zijn gereisd. U hebt in België op 6 januari 2012 asiel aangevraagd. Uw moeder was van plan om, met uw zus, op 3 april 2012 naar Turkije te gaan. U weet echter niet of ze ook effectief is vertrokken. Uw vader zou momenteel in Istanbul verblijven.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en twee Iraakse dinarbiljetten.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden geconstateerd dat de identiteitsdocumenten die u voorlegt, namelijk uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs, na verificatie door de Federale politie, vervalst blijken te zijn. Deze vaststelling ondermijnt op ernstige wijze uw algehele geloofwaardigheid en de oprechtheid van uw asielaanvraag. Evenmin slaag u er dus in uw identiteitsgegevens aan te tonen (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier).

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanbrengt om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. U vreest gedood te worden door 'Dawlaat al Islamiya' (de islamitische staat) omdat uw vader een alcoholwinkel uitbaatte in Mosul (CGVS, 06/04/2012, p. 12).

Er dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kunt voorleggen in verband met de vermeende werkzaamheden van uw vader als alcoholverkoper. Dit is niet zonder belang aangezien u de alcoholwinkel van uw vader inroept als reden waarom u wordt vervolgd. U zou in dit verband toch enig stuk moeten kunnen voorleggen zoals een vergunning, een foto, een bestelbon, een huurcontract, een leveringsbewijs, een factuur en dergelijke. U verklaarde dat uw moeder thuis achterbleef toen u Irak verliet en dat u nog regelmatig contact had (CGVS, 06/04/2012, p. 7, p. 10). Uw moeder zou nog contact hebben gehad met uw vader nadat hij naar Turkije vertrok midden oktober 2011 (CGVS, 06/04/2012, p. 9). U verklaarde dat het uw moeder was, die u naar het buitenland stuurde (CGVS, 06/04/2012, p. 18). Een vriend van uw vader zou de reis hebben geregeld, maar uw vader betaalde de reis (CGVS, 06/04/2012, p. 19; Verklaring DVZ, 27/02/2012, vraag 33). In dat geval mag er toch worden van uitgegaan dat u in de mogelijkheid verkeerde om in de tussentijd documenten te bekomen. Uw verklaring ter zake dat uw moeder niet kan lezen en schrijven en geen e-mail heeft, is geen aanvaardbare verklaring (CGVS, 06/04/2012, p. 20). Ze had blijkbaar wel nog contact met uw vader en een vriend van uw vader hielp u om het land te verlaten. Zij, of iemand anders uit uw onmiddellijke omgeving, moet u dan toch ook documenten kunnen bezorgen in verband met de winkel van uw vader.

Vervolgens zijn de verklaringen die u aflegt over het feit dat uw vader, als moslim-zijnde een alcohol winkel had, weinig geloofwaardig. Zo verklaarde u dat u pas in België hebt vernomen dat uw vader een alcoholwinkel had (CGVS, 06/04/2012, p. 6). U verklaarde dat u in Irak nooit hebt gemerkt dat uw vader een alcoholwinkel had (CGVS, 06/04/2012, p. 6, p. 19). Dit is toch wel zeer onwaarschijnlijk. Uw vader had, volgens u, een alcoholwinkel in Mosul op zeven minuten met de auto van uw huis (CGVS, 06/04/2012, p. 6). U zou vanaf uw elf of twaalf jaar dagelijks aan de electriciteitsgenerator van uw buurman hebben gewerkt. U kwam dagelijks in contact met mensen en u praatte met voorbijgangers. U nam aldus deel aan het openbare leven. In deze context en in de tribale context van

Irak waar een groot deel van het leven zich op straat afspeelt en er een sterke sociale controle is, is het toch wel heel onwaarschijnlijk dat u nooit gehoord of gemerkt zou hebben dat uw vader eigenaar was van een alcoholwinkel. Te meer u de enige zoon in het gezin bent en binnen de moslimtraditie aldus diegene bent die, mocht uw vader iets overkomen, wordt geacht de zorg voor het gezin op u te nemen. In deze context is het totaal onbegrijpelijk dat uw vader u niet op de hoogte zou hebben gebracht van zijn zaak en dit alles voor u zou hebben achtergehouden.

Voorts kunt u ook niet aangeven waarom uw vader midden oktober 2011 naar het buitenland vertrok. U weet niet of er iets is gebeurd waardoor uw vader vertrok. U verklaarde dat u niets speciaals hebt opgemerkt voor zijn vertrek. U hebt niet gemerkt dat hij werd bedreigd. Ook u, uw moeder en uw zus werden niet bedreigd in de periode voorafgaand aan zijn vertrek (CGVS, 06/04/2012, p. 14). Andermaal is het weinig geloofwaardig dat u totaal niet weet waarom uw vader zo plots is vertrokken en niet meer terugkeerde vanuit Turkije. Nogmaals, als enige zoon binnen het gezin zou u toch door uw vader of uw moeder op de hoogte moeten zijn gebracht van wat er grosso modo aan de hand was.

Het enig concrete vervolgingsfeit dat u zelf aanhaalt, is uw bewering dat er een man bij u thuis is geweest die uw moeder vertelde dat hij u zou doden als uw vader niet terugkwam. Uw moeder zou naar aanleiding van dit bezoek hebben besloten dat u het land diende te verlaten (CGVS, 06/04/2012, p. 18). Buiten dit ene incident bent u nooit bedreigd geweest (CGVS, 06/04/2012, p. 19).

U kunt echter niet aangeven wie die man was, die u heeft bedreigd. U hebt dit ook niet aan uw moeder gevraagd wat op zich al frappant is aangezien het bezoek van die ene man ingrijpende gevolgen voor u had en u noopte uw geboorteland en familie achter te laten (CGVS, 06/04/2012, p. 16). U beweert dat de man die u bedreigde, banden heeft met 'Dawlaat al Islamiya'. U zou dit van uw moeder hebben vernomen. Waarom uw moeder zegt dat u door deze groep wordt bedreigd of waarom uw moeder zou denken dat die onbekende met bovenstaande organisatie is gelieerd, weet u niet. U hebt het haar ook niet gevraagd, niettegenstaande het de aanleiding tot uw vlucht betrof en dus de kern van uw asielaanvraag uitmaakt (CGVS, 06/04/2012, p. 12). Dergelijke laconieke houding ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van de door u ingeroepen vrees. Ook al bent u nog jong, dan nog mag er worden verwacht dat u enige interesse toont in de groep of de personen die u in Irak zouden vervolgen en die u hebben gescheiden van de rest van uw familie.

Verder is het zeer opmerkelijk dat u, toen u nog in Irak verbleef, niet wist waarom ze uw vader zochten en waarom zij, in zijn afwezigheid, hun toorn op u uitwerkten. Toen u Irak verliet wist u dus niet waarom u van uw moeder het land diende te verlaten. Dit is zeer onwaarschijnlijk. Er mag toch worden verwacht dat uw moeder u zou vertellen waarom u het land diende te verlaten of waarom de situatie er voor u te gevaarlijk was geworden. Bovendien legt u hierover tegenstrijdige verklaringen af. Aanvankelijk verklaarde u tijdens het gehoor op het CGVS dat u niet aan uw moeder vroeg wie uw vader zocht en waarom (CGVS, 06/04/2012, p. 13). Gevraagd waarom u dat niet vroeg, antwoorde u dat u daar niet aan toe kwam, dat het allemaal te snel ging (CGVS, 06/04/2012, p. 13). Dit is alles behalve een overtuigende verklaring. Na het bezoek van die onbekende man, bleef u immers nog twee maanden thuis vooraleer het land te verlaten. Later verklaarde u dat u wel aan uw moeder vroeg waarom ze uw vader zochten, maar dat uw moeder zei dat u zich er niet mee moest bemoeien (CGVS, 06/04/2012, p. 17).

Na het vermeende bezoek van die man bleef u nog twee maanden thuis. In die twee maanden zijn die mannen niet meer langsgeweest. In die periode is er niemand naar u of uw vader komen vragen. Ook op uw werk is er, in die periode, niemand naar u komen vragen (CGVS, 06/04/2012, p. 18). Ook na uw vertrek uit Irak, is er niemand naar u of uw vader komen vragen. Uw moeder en uw zus werden volgens u niet bedreigd na uw vertrek uit Irak (CGVS, 06/04/2012, p. 19). Het enige wat er, volgens u, nog is gebeurd, is dat uw moeder, begin april 2012, de auto van die mannen op straat heeft gezien, maar zonder dat dit enige gevolgen voor hen heeft gehad (CGVS, 06/04/2012, p. 19). Dit ene element kan, in het licht van bovenstaande vaststellingen, niet worden beschouwd als een ernstige aanwijzing voor persoonlijke en systematische vervolging.

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Mosul in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkbaar verbeterd is. Het aantal

veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroeps categorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Ninewa/Kirkoek" dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakering van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merklijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie om te buigen. Integendeel uw identiteitsdocumenten zijn vervalst. De Iraakse dinarbiljetten hebben geen enkele bewijswaarde. Ze doen op geen enkele manier een uitspraak over uw identiteit, uw herkomst of uw asielrelaas. U kunt ze immers van eender wie en op eender welke manier hebben bekommen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de schending van de hoorplicht, verwijst verzoeker naar een passage uit het gehoorverslag en stelt hij dat hem enkel algemene vragen werden gesteld betreffende zijn documenten en dat hij niet werd geconfronteerd met de analyse van de Federale Politie. Verzoeker meent dat, daargelaten het feit dat deze documenten vervalst kunnen zijn, hij het recht heeft te worden geconfronteerd met elementen die zijn geloofwaardigheid ondermijnen. Verzoeker wijst erop dat de processen-verbaal van de Federale Politie dateren van 19 april 2012, dat de bestreden beslissing werd genomen op 7 mei 2012, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem ondertussen niet trachtte op te roepen voor een tweede gehoor en dat hij dus niet werd gehoord betreffende de vaststellingen van de politie. Verzoeker vervolgt dat een nieuw gehoor zich tevens opdringt nu hij niet werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen (i) dat zijn vader enerzijds een moslim en anderzijds een slijter is en (ii) omtrent het feit of hij al dan niet aan zijn moeder vroeg wie zijn vader zocht en waarom.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het algemeen beginsel van de eerbiediging van het recht van verdediging, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet op juiste en relevante feiten steunt en dat sommige feiten fout werden beoordeeld. Verzoeker verwijst wederom naar het onderdeel van de bestreden beslissing aangaande de door hem neergelegde identiteitskaart en nationaliteitsbewijs en stelt dat de inhoud van de twee processen-verbaal van de politie het niet mogelijk maakt dat hij zich kan verdedigen. Hij verduidelijkt dat de twee processen-verbaal exact dezelfde motivatie bevatten terwijl ze betrekking hebben op twee verschillende documenten nu blijkt dat deze twee verschillende nummers dragen. Ook de documentatiebron op dewelke de politie zich baseert is door hem niet gekend en hij weet niet of er in Irak systematisch gebruik wordt gemaakt van een UV-beveiliging zoals in België op alle identiteitsdocumenten, aldus nog verzoeker. Hij vervolgt dat hij met zijn vader naar een officieel gebouw ging om zijn paspoort te verkrijgen en dat hij als minderjarige dit document niet kon verkrijgen zonder de hulp van zijn vader en hij besluit dat hij niet kan nagaan of de redenen die in de twee processen-verbaal zijn vervat om te concluderen tot de vervalsing van zijn identiteitsdocumenten kloppen met de originelen.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, herhaalt verzoeker dat hij niet werd verhoord om te worden geconfronteerd met de vaststellingen van de politie. Hij betoogt dat het gebruik van valse documenten daarenboven niet uitsluit dat hij afkomstig is van Mosul en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ontslaat van de verplichting om hem op een deugdelijke manier te verhoren en een volledig onderzoek te voeren. Verzoeker meent dan ook dan men hem opnieuw moet verhoren om na te gaan of hij aannemelijk kan maken dat hij afkomstig is uit Mosul, zoals het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen normaal gezien doet voor personen die geen identiteitsdocumenten hebben. Voorts onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de processen-verbaal van de Federale Politie dd. 19 april 2012, een uittreksel uit het document *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers”* van april 2009, het document *“Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers”* van juli 2010 en een document van Iraq Body Court.

2.5. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe

het aangehaalde artikel zou geschonden zijn. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft, doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door hem voorgelegde identiteitsdocumenten na verificatie door de Federale Politie vervalst blijken te zijn, (ii) hij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen in verband met de vermeende werkzaamheden van zijn vader als alcoholverkoper en hij geen afdoende verklaring geeft voor dit gebrek aan documenten, (iii) de verklaringen die hij aflegt over het feit dat zijn vader als moslim-zijnde een alcoholwinkel had, weinig geloofwaardig zijn en het zeer onwaarschijnlijk is dat hij in Irak nooit zou hebben gehoord of gemerkt dat zijn vader een alcoholwinkel had en hij dit pas in België heeft vernomen, zoals wordt toegelicht, (iv) hij niet kan aangeven waarom zijn vader midden oktober 2011 naar het buitenland vertrok, (v) het enige concrete vervolgingsfeit dat hij aanhaalt is zijn bewering dat er een man bij hem thuis is geweest die zijn moeder vertelde dat hij zou gedood worden als zijn vader niet terugkwam, hij niet kan aangeven wie die man is en hij dit ook niet aan zijn moeder heeft gevraagd, welke laconieke houding de geloofwaardigheid en de ernst van de door hem ingeroepen vrees ondermijnt, (vi) het zeer onwaarschijnlijk is dat hij, toen hij nog in Irak verbleef, niet wist waarom ze zijn vader zochten en waarom zij in zijn afwezigheid hun toorn op hem uitwerkten en hij bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het feit of hij al dan niet aan zijn moeder vroeg wie zijn vader zocht en waarom, (vii) na het vermeende bezoek van de man niemand meer is langs geweest en het enige wat er volgens hem nog is gebeurd is dat zijn moeder begin april 2012 de auto van die mannen op straat heeft gezien, wat niet kan worden beschouwd als een ernstige aanwijzing voor persoonlijke en systematische vervolging, (viii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit de provincie Ninewa geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (ix) de door hem voorgelegde documenten niet in staat zijn bovenstaande appreciatie om te buigen.

2.6.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede en derde middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 7 mei 2012 (CG nr. 1210055), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.7. Waar verzoeker opwerpt dat hij niet werd gehoord betreffende de analyse door de Federale Politie van zijn identiteitsdocumenten, wijst de Raad erop dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielzoeker vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt. De procedure voor het Commissariaat-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is immers geen juridische procedure, maar een administratieve, waar geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. De Raad wijst er te dezen op dat de processen-verbaal zich bevinden in het administratief dossier zodat verzoeker hiervan kennis heeft kunnen nemen. Verzoeker brengt middels voorliggend verzoekschrift echter geen enkel concreet element bij ter weerlegging van de resultaten van het authenticiteitsonderzoek gevoerd door de Federale Politie, noch toont hij aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit verkeerde of kennelijk onredelijke conclusies zou hebben getrokken. Er kan dan ook niet worden ingezien om welke reden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker opnieuw diende op te roepen voor een loutere confrontatie met de processen-verbaal van de Federale Politie van 19 april 2012, die ontvangen werden na het gehoor op 6 april 2012, noch op welke wijze een nieuw gehoor een invloed zou hebben gehad op de concrete motivering van de bestreden beslissing dienaangaande.

In zoverre verzoeker voorts aanvoert dat een nieuw gehoor zich tevens opdringt nu hij niet werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen (i) dat zijn vader enerzijds een moslim en anderzijds een slijter is en, (ii) omtrent het feit of hij al dan niet aan zijn moeder vroeg wie zijn vader zocht en waarom, wijst de Raad erop dat verzoeker aangaande de eerste 'tegenstrijdigheid' uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen acht verzoekers verklaringen omtrent zijn vader als moslim-zijnde en als eigenaar van een alcoholwinkel niet tegenstrijdig, doch ongeloofwaardig: *"Vervolgens zijn de verklaringen die u aflegt over het feit dat uw vader, als moslim-zijnde een alcohol winkel had, weinig geloofwaardig. Zo verklaarde u dat u pas in België hebt vernomen dat uw vader een alcoholwinkel had (CGVS, 06/04/2012, p. 6). U verklaarde dat u in Irak nooit hebt gemerkt dat uw vader een alcoholwinkel had (CGVS, 06/04/2012, p. 6, p. 19). Dit is toch wel zeer onwaarschijnlijk. Uw vader had, volgens u, een alcoholwinkel in Mosul op zeven minuten met de auto van uw huis (CGVS, 06/04/2012, p. 6). U zou vanaf uw elf of twaalf jaar dagelijks aan de electriciteitsgenerator van uw buurman hebben gewerkt. U kwam dagelijks in contact met mensen en u praatte met voorbijgangers. U nam aldus deel aan het openbare leven. In deze context en in de tribale context van Irak waar een groot deel van het leven zich op straat afspeelt en er een sterke sociale controle is, is het toch wel heel onwaarschijnlijk dat u nooit gehoord of gemerkt zou hebben dat uw vader eigenaar was van een alcoholwinkel. Te meer u de enige zoon in het gezin bent en binnen de moslimtraditie aldus diegene bent die, mocht uw vader iets overkomen, wordt geacht de zorg voor het gezin op u te nemen. In deze context is het totaal onbegrijpelijk dat uw vader u niet op de hoogte zou hebben gebracht van zijn zaak en dit alles voor u zou hebben achtergehouden."* Met het betoog dat niet elke moslim geen alcohol drinkt, dat de interviewer hem niet vroeg of hij de koran strikt naleeft zodat een nieuw gehoor zich opdringt conform artikel 17 van voormeld koninklijk besluit, dat hij bijna geen relatie had met zijn vader, dat hij jong was, dat het plausibel is dat zijn vader hem niet op de hoogte hield, dat zijn vader terecht bang was dat verzoeker het op een of andere manier aan zijn vrienden zou verklaren en hij daardoor in de problemen zou geraken, dat zijn vader de alcoholwinkel niet openlijk uitbaatte, dat zijn vader hem zei dat hij een klerenwinkel had en dat zijn vader verschillende keren zou hebben gelogen over het adres van de winkel – waarmee verzoeker in wezen blijft steken in het uiten van blote beweringen, het herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het betwisten van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen – brengt verzoeker geen plausible verklaringen bij die de pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kunnen ontkrachten zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Met betrekking tot de tweede door verzoeker aangehaalde tegenstrijdigheid, welke hij overigens op zich niet betwist laat staan ontkracht, herhaalt de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker niet vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren."*

De toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor

de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347).

De Raad wijst erop dat hoger aangehaald artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geen sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd, laat staan dat hieruit kan worden afgeleid dat er voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verplichting tot heroproeping zou bestaan.

De Raad wijst er ook op dat verzoeker de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, wat hij echter heeft nagelaten te doen.

Tot slot wijst de Raad erop dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). In casu blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd verhoord op 6 april 2012, waar hij werd bijgestaan door zowel zijn advocaat als zijn voogd (administratief dossier, stuk 4). Derhalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker de kans heeft gehad zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en wordt een schending van de hoorplicht niet gegrond aangevoerd.

2.8. Waar verzoeker de correctheid van de processen-verbaal van de Federale Politie (Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden Documenten) betwist omdat deze dezelfde motivatie bevatten en omdat de documentatiebron waarop de politie zich baseert niet gekend is door verzoeker, wijst de Raad erop dat dergelijke rapporten worden opgesteld door onpartijdige ambtenaren die er geen persoonlijk belang bij hebben onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. Indien verzoeker kritiek heeft op de correctheid van de analyse door de Federale Politie dan moet hij minstens een begin van bewijs aanbrengen betreffende de onjuistheid ervan. Zoals hoger reeds gesteld brengt verzoeker middels voorliggend verzoekschrift echter geen enkel concreet element bij ter weerlegging van de resultaten van het authenticiteitsonderzoek gevoerd door de Federale Politie. Uit het administratief dossier blijkt dat de twee door verzoeker neergelegde identiteitsdocumenten, zijnde zijn identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, werden beoordeeld in afzonderlijke processen-verbaal. In beide gevallen wordt er vastgesteld wat volgt: *“Het document stemt niet overeen met onze persoonlijke documentatie. Bij controle stellen wij vast dat het hier om een totale namaking door middel van kleuren inkjet gaat. Het nummer is niet in boekdruk en de UV-beveiliging ontbreekt.”* Dat deze twee documenten aldus dezelfde gebreken vertonen, doet niets af aan de correctheid van de gedane vaststellingen. Ook het feit dat verzoeker stelt niet te weten of er in Irak systematisch gebruik wordt gemaakt van een UV-beveiliging zoals in België, vermag niet afbreuk te doen aan het geheel van de vaststellingen op grond waarvan wordt besloten dat de door verzoeker neergelegde identiteitsdocumenten niet beantwoorden aan de vormvereisten van een authentiek document.

Waar verzoeker aanvoert dat hij met zijn vader naar een officieel gebouw ging om zijn paspoort te verkrijgen en dat hij als minderjarige dit document niet kon verkrijgen zonder de hulp van zijn vader, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker doorheen zijn asielpcedure geen paspoort heeft neergelegd daar dit blijkens zijn verklaringen werd afgenomen door de smokkelaar (administratief dossier, stuk 4, p. 11). In zoverre hij met zijn betoog zou doelen op zijn vals bevonden identiteitsdocumenten, benadrukt de Raad dat het louter a posteriori stellen dat dergelijke gebrekkige documenten, die neergelegd zijn met de intentie zijn identiteits-/nationaliteitsgegevens en vluchtrelaas te ondersteunen, zijn geloofwaardigheid niet kunnen aantasten omdat hij deze niet zelf heeft afgehaald en hij aldus zelf niet aan de basis zou liggen van de valsheid ervan, allerminst ernstig is. Het is evident dat verzoeker, ook al is hij minderjarig, zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt. De misleiding, die de voorlegging van een vals stuk beoogt, moet worden aangerekend aan diegene die er gebruik van maakt en ten bate van wie het wordt voorgelegd. Dat verzoeker zich ter adstructie van zijn beweerde identiteit en afkomst bedient van vervalste identiteitsdocumenten, werpt een smet op zijn algehele geloofwaardigheid.

In de mate verzoeker nog aanhaalt dat bepaalde elementen niet terug te vinden zijn op de processen-verbaal van de politie, zo onder meer dat de identiteitskaart volgens de tolk afgeleverd werd door Mosul linkeroever en dat het om een vervangende versie gaat en dat het nationaliteitsbewijs volgens de tolk is opgesteld op 2 april 2011 in de provincie Ninewa, kan evenmin worden ingezien op welke wijze het niet vermelden van deze gegevens afbreuk doet aan de objectieve waarde van deze processen-verbaal en de correctheid van de inhoud ervan. Dit klemt des te meer daar uit de processen-verbaal ontegensprekelijk blijkt dat het een verificatie van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van verzoeker betreft.

Zo verzoeker voorts meent dat zijn rechten van verdediging werden geschonden, herhaalt de Raad dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen juridische procedure is maar een administratieve procedure waar geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat en wijst hij erop dat de verplichting om de rechten van verdediging na te leven, behoudens andersluidend voorschrift, enkel geldt in tuchtzaken.

2.9. In zoverre verzoeker betoogt dat het gebruik van valse documenten niet uitsluit dat hij afkomstig is van Mosul en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ontslaat van de verplichting om hem op een deugdelijke manier te verhoren en een volledig onderzoek te voeren, benadrukt de Raad dat verzoekers afkomst uit Mosul in de bestreden beslissing in wezen niet in twijfel wordt getrokken. Naast de vaststelling dat verzoeker valse identiteitsdocumenten heeft neergelegd, is de weigering van de vluchtelingenstatus nog gegrond op andere weigeringsmotieven, met name dat verzoeker geen enkel begin van bewijs kan voorleggen in verband met de vermeende werkzaamheden van zijn vader als alcoholverkoper en hij weinig aannemelijke, ongeloofwaardige, vage en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent het feit dat zijn vader eigenaar zou zijn geweest van een alcoholwinkel, omtrent de reden waarom zijn vader midden oktober 2011 naar het buitenland is vertrokken, aangaande het enige concrete vervolgingsfeit dat verzoeker heeft aangehaald en omtrent de uiteindelijke reden waarom hij zijn land zou hebben verlaten. Gelet op het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde weigeringsmotieven op grond waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas, kan geenszins worden volgehouden dat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen volledig onderzoek van verzoekers asielaanvraag zou zijn gebeurd. Ook uit de motivering met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus blijkt overigens dat verzoekers herkomst uit Mosul op zich niet wordt betwist: *“Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Mosul in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld. (...)”*. De argumentatie dienaangaande in het verzoekschrift mist aldus feitelijke grondslag.

2.10. Waar verzoeker zijn totale gebrek aan stavingstukken in verband met de vermeende werkzaamheden van zijn vader als alcoholverkoper tracht te vergoelijken door erop te wijzen dat hij minderjarig is, hij niet betrokken was bij de zaken van zijn vader, zijn vader veel gezag had en hij nauwelijks met hem durfde te spreken, men in Irak niet publiek verklaard dat men een alcoholzaak heeft, dat men alcohol niet legaal aankoopt en zulke documenten dus mogelijks nooit hebben bestaan en dat hij sinds drie dagen voor het interview bij het Commissariaat-generaal geen contact meer heeft met zijn moeder, slaagt hij er niet in het minst in te overtuigen. De Raad benadrukt dat de bewijslast berust op de asielzoeker. Gelet op verzoekers verklaringen dat het zijn moeder was die hem naar het buitenland stuurde (administratief dossier, stuk 4, p. 18), dat zijn moeder thuis achterbleef toen hij Irak verliet en hij nog regelmatig contact met haar had (administratief dossier, stuk 4, p. 7 en p. 10), dat zijn moeder nog contact zou hebben gehad met zijn vader nadat deze midden oktober 2011 naar Turkije vertrok (administratief dossier, stuk 4, p. 9), en dat een vriend van zijn vader verzoekers reis regelde en zijn vader deze reis betaalde (administratief dossier, stuk 4, p. 19 en stuk 13, verklaring DVZ, vraag 33), kan redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij enig stuk zou kunnen voorleggen in verband met de winkel van zijn vader. De door hem aangevoerde argumenten doen hieraan geen afbreuk. Zo neemt verzoekers suggestie dat er mogelijks nooit documenten hebben bestaan van de aankoop van de alcohol niet weg dat hij evenmin een vergunning van de winkel, een huurcontract, foto's of dergelijke voorlegt. Ook het feit dat hij sinds drie dagen voor zijn gehoor geen contact meer zou hebben gehad met zijn moeder kan geenszins worden aanvaard als afdoende verklaring voor het totale gebrek aan stavingstukken daar verzoeker hiermee geenszins aantoonde dat niemand anders uit zijn onmiddellijke omgeving, zoals de vriend van zijn vader die hem hielp het land te verlaten, hem documenten kon bezorgen in verband met de winkel van zijn vader. De Raad kan in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt de door hem aangehaalde gebeurtenissen aan te tonen aan de hand van coherente verklaringen, noch met de nodige bewijsstukken die zijn beweringen kunnen ondersteunen.

2.11. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige tracht de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen door het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat echter geen dienstig verweer vormt. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft.

In de mate verzoeker er nog op wijst dat de UNHCR Guidelines gewag maken van het feit dat mensen die een “unmuslim behaviour” hebben een risicogroep vormen en er veel gevallen zijn van aanvallen tegen mensen die een alcoholzaak uitbaten, benadrukt de Raad dat een loutere verwijzing naar de toestand van een bepaalde risicogroep in zijn land van herkomst geen persoonlijke vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aantoon, temeer verzoeker niet aannemelijk maakt tot deze risicogroep te behoren.

2.12. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.13. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming nog zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag, herhaalt de Raad dat verzoekers vluchteloos ongeloofwaardig werd bevonden zodat hij zich niet langer kan baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing “Irak” – “De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Ninewa/Kirkook”, laatst geüpdatet op 5 januari 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit de provincie Ninewa geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Ninewa in het bijzonder nog steeds problematisch is, zoals ook blijkt uit hoger aangehaalde SRB alsook uit de als bijlage aan de verweernota van 25 juni 2012 gevoegde updates van de veiligheidssituatie (Cedoca-antwoorddocumenten Chronologie Irak 2012/1 van 26 januari 2012, Chronologie Irak 2012/2 van 9 februari 2012, Chronologie Irak 2012/3 van 19 maart 2012 en Chronologie Irak 2012/4 van 19 april 2012) waaruit blijkt dat de vaststellingen en conclusies van de SRB van 5 januari 2012 nog steeds gehandhaafd blijven, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in de provincie Ninewa dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan

om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad leest in de SRB: *“Op basis van de cijfergegevens die specifiek zijn voor de provincie Ninewa en Kirkoek, (...), blijkt dat de frequentie van het geweld en bijgevolg het risico op met geweld geconfronteerd te worden sterk gedaald is in beide provincies. De daling is het sterkst in Ninewa. Daar vielen in de eerste 8 maanden van 2011 nog slechts de helft van het aantal slachtoffers in vergelijking met vorig jaar. De indijking van het terroristische geweld dat vroeger vooral werd veroorzaakt door AQI zal daar vanzelfsprekend één van de grootste redenen voor zijn.”* (p. 17). Uit de informatie blijkt dat in Ninewa sporadisch zware aanslagen worden gepleegd, doch zoals de commissaris-terecht stelt, is dit geen situatie van “open combat”. De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkelijk verbeterd en het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Uit de lezing van de SRB kan worden besloten dat er actueel geen melding wordt gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. De Raad is derhalve van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een correcte wijze heeft gesteld dat *“Het geweld in de provincie Ninewa (...) niet aanhoudend (is) en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger (...) eerder beperkt (is)”*, en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet toe te kennen. Met het louter betwisten van deze beoordeling van de veiligheidssituatie en de verwijzing naar het gehoor, waar hij melding maakte van aanslagen in Mosul gericht tegen de Amerikanen, de politie en de Koerden, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Ook uit de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde document van Iraq Body Count waaruit volgens verzoekers blijkt dat de situatie in de provincie Ninewa verergerd is aangezien een vergelijking van de gegevens van 2010 en 2011 aantoonde dat de cijfers van gedode burgers verdubbelen, kan geenszins blijken dat de actuele situatie in de provincie Ninewa er één is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.14. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.15. Waar verzoeker ten subsidiaire titel vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen zodat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verder onderzoek kan voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS